

[Rytter.]

er saa langt nede, at han maa karakteriseres som sindssyg, bliver der jo beskikket en Værge. Derfor vil det ikke være farligt, at Dokumenterne fremlægges, og det er for os et Spørgsmaal, der spiller en absolut afgørende Rolle, at den sidste Vurdering overlades Domstolene.

C. J. F. Sven: Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, har i det andet høje Ting gjort tilsvarende Synspunkter gældende, som den ærede sidste Taler nu fremførte, nemlig at selve Lovforslaget havde vi ikke noget imod, men vi maatte anse det for absolut paakrævet, at der til Afgørelse af, om en Tvangsindlæggelse skulde fortsættes eller ikke, var Mulighed for at faa Domstolenes Udtalelse som sidste Instans. Den højtærede Justitsminister gav i Dag Udtryk for, at dette Standpunkt ogsaa er det principmæssigt rigtige, men den højtærede Justitsminister havde ladet sig overbevise af Lægerne. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister er en stor Mand, men nu har jeg opdaget, at han ogsaa er en stor Mand i den Forstand, at han har ladet sig overbevise og overvundet sin egen Mening i det paagældende Spørgsmaal. Mon den højtærede Justitsminister dog ikke for en Gang Skyld har ladet sig løbe over Ende, uden at der i og for sig var nogen Grund til det? Læger er jo udmærkede Mennesker, men de er samtidig farlige Mennesker at debattere med og navnlig, naar de, som her, begynder med Trusler. Det blev jo ligefrem sagt af den højtærede Justitsminister, at Lægerne havde antydnet, at hvis man vovede, tør jeg næsten sige, at fastholde, at Afgørelsen til syvende og sidst skulde henhøre under Domstolene, saa kunde det ventes, at man ikke fik saa udførlige Erklæringer, som man kunde forvente, hvis Sagen blev forbeholdt den højtærede Justitsministers Afgørelse. Det kalder jeg en Trusel, endda en ganske uanstændig Trusel, thi Lægerne har absolut ingen Ret til paa Forhaand at erklære, at deres Attesters Grundighed er afhængig af, om de skal benyttes i en Domssag eller benyttes administrativt. Jeg finder det i Virkeligheden oprørende, at Lægerne tør byde Lovgivningsmagten — først altsaa den højtærede Justitsminister og bagefter Lovgivningsmagten — ligefrem at sige: Hvis vi

ikke faar vor Vilje — nemlig, at den endelige Afgørelse henlægges under de administrative Myndigheder —, saa faar I ikke saa fyldige Erklæringer, som I ellers vilde have faaet. Kan man egentlig det? Og hvor kan en stærk Mand som den højtærede Justitsminister lade sig byde dette?

Der er det pudsige i denne Sag, at Oppositionen for saa vidt er ganske enig med den højtærede Justitsminister; Differencen bestaar i, at Justitsministeren ikke tør gennemføre sin principielle Opfattelse for Lægerne. Thi det andet Argument, der er fremført af Lægerne, og som er af mere saglig Karakter, synes jeg heller ikke kan være afgørende. Det blev nævnt, at Lægerne vilde mene det uheldigt, at den endelige Afgørelse kom til at ligge hos Domstolene, fordi det kunde indvirke paa de sindssyges Tilstand at blive bekendt med Lægeerklæringen. Men som allerede den ærede sidste Taler har nævnt, ved den her valgte Fremgangsmaade: at Administrationen bliver ene og sidste afgørende Instans, udelukker man aldeles ikke, at de sindssyge bliver bekendt med de af Lægerne afgivne Erklæringer, saa det Hensyn kan heller ikke veje saa tungt. Jeg tror for øvrigt, at de Tilfælde, hvor en sindssygs Tilstand kan blive udsat for alvorlig Fare, ved at han bliver bekendt med Erklæringen, vist er meget faatallige, det er vist en forholdsvis løs Paastand, at en sindssyg ikke kan taale at se de Erklæringer, der afgives. Men selv om dette Faatal — hvad jeg personlig ikke vil indrømme, for jeg tror ikke rigtig paa det — ikke skulde kunne taale at blive bekendt med Erklæringerne, selv om man gaar ind for Tankegangen i dette Argument, er der saa nogen Rimelighed i, at det skal gaa ud over alle de andre sindssyge, som ikke vil blive skadet ved at faa nøjagtig Besked om, hvilke Erklæringer der er afgivet? Man maa jo huske, at sindssyge — det synes jeg næsten er nødvendigt at sige, skønt det burde være unødvendigt — dog ogsaa er Mennesker, i hvert Fald en Slags Mennesker, og hvorfor skal der til deres Lidelser føjes, at de end ikke maa have Lov til at have det sidste Middel, som man har i det moderne Samfund, nemlig at kunne gaa til Domstolene?

Det er mig, som sagt, ganske ubegribeligt, at den højtærede Minister — ikke